

много доволенъ, че Вие ми ставате детъ.... Но-
вище разберете това по късно.....когато
ще имате дѣца...

ЖАНЪ: /стиска му ржката развълнуванъ, сжщо/ Разси-
рамъ.....

ШАРИЕ: Тѣй, ако на първо врѣме бѣда малко тѣженъ
или грубъ, не ми обръщайте внимание.....то щ-
ще мине.....ще свикна....Впрочемъ човѣка
свиква на всичко.....

ЖАНЪ: Вие знаете, че ний никога не ще ви напуснемъ.
Азъ не съмъ само Вашъ синъ, но и Вашъ учителъ,
единъ отъ най-старитѣ Ваши ученици. Често
Вий сте ме вземали за свой сътрудникъ, и на-
дѣвамъ се, че ще продължимъ. Ний ще живѣемъ
сжщия интелектуаленъ животъ сѣмейно.

ШАРИЕ: Вий сте отличенъ момъкъ!/изведнажъменява
тонъ/Сега обаче да говоримъ за друго!
Досте Ви досадиохъ съ мойтѣ истории/малко
мълчание/Забижа се съ туй шампанско.....съ